

... alebo o niečom, čo by malo byť v samej podstate nášho kresťanstva a nie je.

Čítanie zo Skutkov apoštolov:

Pavol vošiel do synagógy a smelo hovoril; tri mesiace rozprával a presviedčal o Božom kráľovstve. Ale keď sa niektorí zatvrdili a neuverili, ba pred zástupom tupili Pánovu cestu, odišiel od nich, oddelil učeníkov a každý deň hovoril v Tyrannovej škole. ¹⁰ To trvalo dva roky. (Sk 19,8-10)

Počuli sme Božie slovo.

Ako vraví Písmo v inej časti Skutkov, „v Antiochii učeníkov prvý raz nazvali kresťanmi“ (Sk 11,26). Slovo kresťan v preklade znamená učeník. Učeň. Žiak. Nieкто, kto sa učí. Ježiš je označovaný ako Majster, ako Učiteľ. Sám o sebe hovorí, že „len jediný je váš Učiteľ, Kristus“ (Mt 23,10) a inde: „Vy ma oslovujete: „Učiteľ“ a: „Pane“ a dobre hovoríte, lebo to som“ (Jn 13,13).

Čo z toho vyplýva? Ak je Ježiš Pán, potom kresťan je človek, ktorý Ho počúva, poslúcha a nasleduje. A ak je Ježiš Učiteľ, potom kresťan je Jeho žiak, ktorý sa pri Ňom, s Ňím a od Neho učí. Nasledovanie a učenie sa sú dva základné znaky kresťanstva! Počujeme to? Nie uctievanie. Nie klaňanie sa. Nie modlenie sa. Nasledovanie a učenie sa. A oboje je jedno, pretože – tak ako rabíni v Jeho dobe – aj nás Ježiš neučí teórii, ale umeniu žiť a to tým, že nám nielen hovorí a vysvetľuje, ale dáva nám príklad a volá nás, aby sme Ho nasledovali a napodobňovali a tak sa od Neho naučili, odkukali od Neho, ako byť skutočnými synmi a dcérami Boha a tak sa stať „hodnými“, čiže schopnými, pripravenými na nebeský život (lebo presne toto v Písme použité slovo *axios*, hodný, znamená: zodpovedajúci požiadavkám, nárokom – v tomto prípade nebeského anjelského života v Nebi). Žiť v Nebi je umenie – a my sa ho musíme alebo naučiť, alebo to jednoducho nedokážeme a ostaneme zatratení v Pekle. Preto je Ježiš Učiteľ. Preto sme my kresťania, čiže učenici, žiaci.

Teraz sa pozrite okolo seba! Koľko katolíkov okolo vás je naozaj učeníkmi a byť katolíkom pre nich znamená skutočne učiť sa, študovať pri nohách Krista? Štatistika hovorí, že na Slovensku v priemere len 10% pokrstených chodí v nedeľu na svätú omšu. Koľkí z nich robia aj niečo viac, než len že „chodia do kostola“ a doma sa pomodlia? Jedna štúdia hovorí, že tak okolo 5% z nich. Viete, čo to znamená? Že 99,5% katolíkov vlastne katolíkmi nie je.

Skúste si to predstaviť ako školu, kde je zapísaných dvesto žiakov. Stoosemdesiat je presvedčených, že veriť v hodnotu vzdelania úplne stačí a do školy nechodia. Devätnásť je presvedčených, že ak sa na začiatku a konci školského roka ukážu v škole a prinesú riaditeľovi a učiteľom kytičku, fľašku a bonboniéru, urobili všetko, čo sa od nich ako od žiakov čaká a nič viac už robiť nemusia. Jeden chodí na hodiny a na vyučovanie. Desivé? Presne toto je Cirkev na Slovensku: 90% je presvedčená, že veriť v Pána Boha stačí. 9,5% verí, že ak sa ukážu v nedeľu v kostole, splnili si všetko, čo sa od nich čaká. Nakoniec pol percenta – čo je z celého Slovenska niečo cez 18 000 ľudí – pochopilo (možno), že na kresťanstvo a spásu treba niečo viac: byť učeníkom, učiť sa umeniu Nebeského Života... Deprimujúce? Pokojne si to číslo vynásobte hoci aj desiatimi – stále bude desivé!

Na skutočné vyučovanie tak v Cirkvi pomaly už ani nenarazíme. Dokonca ani na strečkách a „spoločách“. Modlí sa tam, to áno. Chváli, aj to. Možno niečo robí. Ale kde sa skutočne vyučuje? Kde je vyučovanie skutočnou a pevnou súčasťou stretnutí a života malého spoločenstva?

Tu. Tu, vo farských evanjelizačných bunkách. Práve preto, že sú farské. V nich sa konkretizuje, koncentruje sám život Cirkvi, život

farnosti. Nie sú zamerané na nejakú jednotlivosť – ako modlitby otcov či matiek na modlitbu za svoje deti a rodiny, alebo chválové strečka na chválu a oslavu Boha slovami a spevom. Ich poslaním je byť skoncrtnením cirkevného spoločenstva, samej Cirkvi, ako učil blahej pamäti sv. pápež Ján Pavol II. Preto v sebe obsahujú všetko, čo robí Cirkev cirkvou – vrátane vyučovania učeníkov.

Čomu sa teda ideme učiť? Už vieme, že byť spasenými znamená byť zbožštenými. Znamená to byť ako Boh. Žiť ako Boh. Konat' to, čo koná Boh. Mať Božie postoje. Božie názory. Božia vlastnosti. Aby sme potom v Nebi mohli všetko toto naplno žiť a skutočne tak „kraľovať s Kristom“, ako učí Písmo. Máte toto všetko? Už takí ste? Ovládáte to už? Ste už ako Boh tak, ako bol Bohom v pozemských podmienkach Ježiš Kristus? Žijete už teraz, v pozemských podmienkach, život Boha tak, ako ho žil Boh Ježiš Kristus? Konáte už tu a teraz, rovnako ako Ježiš, Božie skutky a pracujete na Božom Diele? Máte už vo všetkom Ježišove postoje, názory, osvojili ste si Božie, Ježišove vlastnosti? Hej?

Alebo ešte nie? Potom je na čase začať sa učiť. Byť spasený rovná sa byť ako Boh. Ak takí ešte nie je, musíte sa to naučiť. Ak sa to vlastnou vinou a lenivosťou nenaučíte, tak takí nebudete. Ak nebudete ako Boh, nebudete v Nebi – pretože presne to Nebo je, byť ako Boh. Ak nebudete ako Boh, ostanete zatratení. Chápete už, prečo je to tak potrebné? O čo všetko ide? Prečo podstatou kresťanstva – a aj malého spoločenstva – je učenie sa? Dobré.

Čo teda musíme urobiť?

- **UČENIE SA** – skutočné, systematické. Nie príležitostné zamyslenia sa či moralizovanie. Na to sú kázne v kostole. Na stretnutí spoločenstva sa očakáva riadna katechéza, systematická, primerane náročná, ktorá nás posúva vpred v poznaní Pána, Cirkvi, katolíckej viery, princípov duchovného života, nasledovania Krista, napodobňovania Boha, ako nám to prikazuje Písmo.
- **NIE SUCHÁ TEOLÓGIA** – cieľom nie je nadrieť si nejaké vedomosti, ale rásť v poznaní toho, ako čo najlepšie nasledovať Krista. Dobrým zdrojom tak môžu byť encykliky a iné dokumenty Cirkvi, ale aj diela svätých a mystikov, dobré duchovné knihy... vysvetlené tak, aby smerovali do praxe nášho života s Bohom.
- **ZDROJOM** tejto katechézy by mal byť farár. Nakoniec, nato študoval, nato si ho platíme ako profesionála, aby mal čas tieto veci skúmať, študovať a potom nám ich predložil v takej forme, aby slúžila nášmu cieľu učenia sa. Povinnosť učiť je nakoniec jedna z jeho troch hlavných povinností ako pastiera farnosti. Zvyčajne je to text, alebo nahrávka v mp3, alebo oboje, ktoré raz týždenne farár zasiela do farských buniek.
- **AK TO NEFUNGUJE** (sú také farnosti), musíme si poradiť sami. Jedna z možností je, že si vezmeme jeden takýto dokument, podelíme si ho medzi sebou a každý z nás potom postupne na stretnutiach prednesieme tú svoju tému. Ak je nás v bunke napríklad desať, tak na nás vyjde rad raz za desať týždňov. To sa už dá. Nevýhodou je, že väčšinou nemáme teologické vzdelanie a teda naša katechéza možno nebude na tej úrovni, ako keď ju robí „profesionál“. Ale to nevadí. Veľkou výhodou zase ale je, že sa učíme sami, s pomocou zdrojov na internete alebo v knihách, uvažovať a rozjímať o téme, ponárať sa do nej – a potom sa učíme aj umeniu odovzdať to ďalej, učiť aj iných. To je dôležité umenie.
- **BIBLIA** – ako zdroj je náročnejšia. Keďže sa pravidelne rozoberá na liturgii v kostole, na bunke je lepšie sústrediť sa na konkrétnejšie a aktuálnejšie dokumenty Cirkvi.
- **TRVANIE** lekcii: 15 – 20 minút, skôr kratšie, než dlhšie.